

Art. 2. W ustępie 1 art. 13 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94 poz. 747) „4°/o” zastępuje się przez „2°/o”.

Art. 3. Kwotę 500 marek, wymienioną w art. 5 p. 1 i w art. 14 p. 2 ustawy z dnia 28 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 676), określającą sumę rachunku i poświadczenia odbioru, wolną od opłaty stempłowej, a przerachowaną rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 28 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 36 poz. 392) na 1 zł., podwyższa się na 15 zł.

Art. 4. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Ustawa niniejsza z wyłączeniem art. 2 wchodzi w życie w ciągu dni 7 od dnia ogłoszenia.

Art. 2 niniejszej ustawy wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1925 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów

i Minister Skarbu: *W. Grabski*

721.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 31 lipca 1924 r.

o pobieraniu od zaległości w podatkach bezpośrednich oraz w należnościach stempłowych kar za zwłokę, odsetek za odroczenie, tudzież kosztów egzekucyjnych.

Art. 1. Nieuiszczone z winy płatnika w terminie płatności państwowe podatki bezpośrednie wraz z dodatkami państwowymi, wymierzone opłaty stempłowe (należności stempłowe i bezpośrednie), oraz dodatki do tych podatków i opłat, pobierane na rzecz niepaństwowych związków prawa publicznego, uważa się za zaległości.

Art. 2. Od zaległości w podatkach gruntowych pobiera się karę za zwłokę w wysokości 1°/o miesięcznie, od zaległości zaś we wszystkich innych podatkach i opłatach (art. 1) pobiera się karę za zwłokę w wysokości 4°/o miesięcznie, począwszy od 15 dnia po upływie terminu płatności.

Art. 3. Od zaległości [(art. 1), których spłata została odroczone lub rozłożona na raty orzeczeniem właściwej władzy skarbowej, pobiera się tylko odsetki za odroczenie w wysokości 1°/o miesięcznie, począwszy od 15 dnia po upływie terminu płatności. Wyjątek stanowią:

a) odroczone, względnie rozłożone na raty zaległości podatku gruntowego, spadkowego

i od darowizn, od których to zaległości pobiera się odsetki za odroczenie w wysokości 1°/₂^o/o miesięcznie;

b) odroczone lub rozłożone na raty z powodu klęsk żywiołowych zaległości podatku gruntowego, od których nie pobiera się wcale odsetek.

Art. 4. Minister Skarbu może obniżyć wysokość kar za zwłokę (art. 2) do 1°/₂^o/o względnie 1°/o miesięcznie, jeżeli stwierdzone zostanie, że płatnik nie był w możności uiścić podatku w przepisany terminie.

Art. 5. Przy obliczaniu kar za zwłokę i odsetek za odroczenie (art. 2 — 4) miesiąc zaczęty liczy się za cały.

Art. 6. Kary za zwłokę i odsetki za odroczenie, przypadające od zaległości w daninach państwowych, pobiera się na rzecz Skarbu Państwa, od zaległości zaś, przypadających dla niepaństwowych związków prawa publicznego — na rzecz tych związków.

Art. 7. Na pokrycie kosztów przymusowego ściągnięcia (egzekucyjnych) pobiera się na rzecz Skarbu Państwa od płatników następujące osobne opłaty:

1) opłatę za pisemne wezwanie (upomnienie) płatnika do zapłaty zaległości, wynoszącą 1°/₄^o/o sumy zaległej, nie mniej niż 50 groszy, nie więcej niż 250 złotych;

2) opłatę za czynności organu egzekucyjnego, dokonane u płatnika w celu przymusowego ściągnięcia zaległości, wynoszącą 5°/o sumy zaległej, najmniej jednak 1 złoty;

3) koszty przeniesienia, zabezpieczenia, przechowania i przymusowej sprzedaży ruchomości, zajętych u płatnika w wysokości kwot, rzeczywiście wyłożonych.

Opłaty pod 2) nie będą ściągane, względnie w wypadku pobrania będą zaliczone na zaległość w razie późniejszego odroczenia lub rozłożenia spłaty na raty na skutek wniesionego w terminie podania.

Art. 8. Obowiązek płacenia kar za zwłokę i odsetek za odroczenie oraz kosztów przymusowego ściągania obciąża tego, kto w myśl obowiązujących ustaw odpowiada za uiszczenie należności skarbowych z ewentualnymi dodatkami.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 10. Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia 1 sierpnia 1924 r.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy traca moc ustawy i rozporządzenia dotychczas obowiązujące w przedmiotach, unormowanych niniejszą ustawą. Z tą chwilą tracą również moc obowiązującą rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1924 r. o podniesieniu stawek podatków bezpośrednich (Dz. U. R. P. № 16, poz. 151), z dnia 25 lutego 1924 r. o podwyższeniu drugiej zaliczki na poczet podatku majątkowego (Dz. U. R. P. № 20, poz. 212), z dnia 31 marca 1924 r. w sprawie pod-

wyższenia stawek niektórych podatków bezpośrednich (Dz. U. R. P. № 31, poz. 308) oraz przepisy § 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 kwietnia 1924 r. o podwyższeniu ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych (Dz. U. R. P. № 33, poz. 340) i części drugiej § 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz niektórych budynków w gminach wiejskich na rok 1924 (Dz. U. R. P. № 51, poz. 523).

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu: *W. Grabski*

722.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 31 lipca 1924 r.

w przedmiocie wstrzymania eksmisji dzierżawców gruntów, zajętych pod budynki i położonych w obrębie miast, miasteczek, wsi i osad na obszarze Ziemi Wileńskiej, województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: bielskiego, grodzieńskiego, wołkowyskiego, sokólskiego i białostockiego województwa białostockiego.

Art. 1. Właściciele zabudowań, znajdujących się na obszarze Ziemi Wileńskiej, województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: bielskiego, grodzieńskiego, wołkowyskiego, sokólskiego i białostockiego województwa białostockiego w obrębie miast, [miasteczek, wsi i osad, wybudowanych na cudzych gruntach, którzy i obecnie władają temi gruntami, nie mogą być z nich wysiedleni, chociażby odnośne umowy dzierżawne wygasły.

Art. 2. Właściwy sąd I instancji wstrzyma do dnia 1 kwietnia 1926 r. na wniosek strony interesowanej wykonanie wyroku, choćby wydanego przez sąd wyższy, o tyle, o ile wyrok dotyczy jednej z osób, wymienionych w art. 1, i orzeka eksmisję z dzierżawionego gruntu lub obowiązek zniesienia zabudowań, z wyjątkiem wyroków, zapadłych wskutek niezapłacenia czynszu dzierżawnego.

Art. 3. Opłata dzierżawna w wypadkach ukończenia umowy dzierżawnej, przewidzianej w art. 1, o ile nie jest już zapłacona, wynosi 1 złoty za każdego rubla, którego płacono z tegoż tytułu według kontraktu, lub w braku jego według miejscowych norm dzierżawnych z 1914 r., i będzie płatna do dnia 31 stycznia 1925 r. za czas do 1 kwietnia 1926 r.

Art. 4. W razie niezapłacenia oznaczonego w art. 3 czynszu z winy dzierżawcy, mają zastosowanie przepisy ogólnie obowiązujące.

Art. 5. Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 października 1924 r. i obowiązuje do dnia 1 kwietnia 1926 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: w z. *Z. Hübner*

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości: *Siennicki*

723.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U s t a w a

z dnia 31 lipca 1924 r.

o poborze przez Skarb Państwa akcji nowych emisji.

Art. 1. W wypadkach, gdy nowe emisje akcji spółek akcyjnych wypuszczone zostają z zastrzeżeniem pierwszeństwa prawa poboru dla akcjonariuszów spółki, Skarb Państwa uprawniony będzie narówni z akcjonariuszami spółki do wykorzystania prawa poboru akcji nowej emisji zamiast tych akcjonariuszów, którzy ze swego prawa poboru nie skorzystali.

Art. 2. Przywilej powyższy służyć będzie Skarbowi wyłącznie w stosunku do tych spółek akcyjnych, które zostały założone przed 1 sierpnia 1914 r.

Art. 3. Zarząd spółki akcyjnej obowiązany jest najdalej w ciągu miesiąca od terminu prekluzyjnego, wyznaczonego dla przedstawienia akcji poprzednich emisji i uskutecznienia poboru akcji nowej emisji (od terminu zamknięcia subskrypcji), zakomunikować Ministerstwu Skarbu dane o liczbie akcji, nie przedstawionych do nowej subskrypcji.

Decyzje sądowe w przedmiocie zakazów dokonywania transakcji i uskuteczniania wypłat z tytułów na okaziciela zaginionych lub co do których istnieje przypuszczenie, że zostały zniszczone lub zaginęły, o ile osoby, na których żądanie wspomniane decyzje zostały wydane, wykonają warunki emisji, traktowane będą narówni z akcjami, przedstawionymi w oryginale.

Art. 4. W terminie dwutygodniowym od daty otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w art. 3 ust. 1, władny będzie Minister Skarbu wykonać zastrzeżone na rzecz Skarbu Państwa prawo poboru akcji nowej emisji w granicach, w których uzna to dla Skarbu za korzystne.

O ile Minister Skarbu prawa poboru nie wykona, względnie wykona go tylko częściowo, zarząd spółki akcyjnej z resztą akcji nowej emisji postąpi w myśl obowiązujących przepisów.